

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

's-Gravenhage, 12 Aug. 1950.

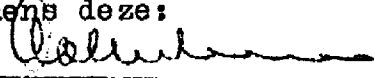
No. 90440

Bijlage : 1.

Betr.: Overzicht no. 6

Hierbij heb ik de eer U een exemplaar aan te bieden
van Overzicht No. 6 van mijn Dienst, afgesloten per 31 Juli 1950.

HET HOOFD VAN DE DIENST
Namens deze:

J.G. Crabbendam

Aan: Alle Politieverbindingen.

B I N N E N L A N D S E V E I L I G H E I D S D I E N S T

Maandoverzicht No. 6 - 1950

I N H O U D

I.	Communisme Internationaal.	blz.	1.
II.	Activiteit van de C.P.N. en haar Hulporganisaties.	"	5.
III.	Indonesië.	"	13.
IV.	Overzicht der stakingen in Juni 1950.	"	16.

INDEX a

Het conflict in Korea en de voortgezette communistische vredescampagne.	blz. 1
	en " 2
De C.P.N. en haar hulporganisaties ageren overeenkomstig het Russische voorbeeld fel tegen zgn. Amerikaanse agressie.	" 2
	en " 3
C.P.N.-brochure "Dát is Amerika".	" 3
De Stalinistische propaganda profiteert van critiek in het niet-communistische kamp; houding van ultra-pacifistische organisaties en van de "Vlam"-socialisten inzake Korea.	" 3
	en " 4
Het vredespetitionnement van Stockholm; acties van de Nederlandse Vredesraad.	" 4
Radio Moskou over het vredesstreven in Nederland.	" 5
Tweede Wereldvredescongres in October a.s. te Warschau (Polen).	" 5
C.P.N. en E.V.C. slaagden er niet in het lossen van Amerikaans wapentuig in Nederland te belemmeren.	" 5
	en " 6
Hoofdbestuur der Vrijdenkers-vereniging "De Dageraad" waarschuwt tegen het partij-politieke karakter van tal van vredesmanifestaties in Nederland.	" 6
Interne beveiliging van de C.P.N.; ongerustheid in haar gelederen.	" 7
Talrijke journalistieke publicaties van Paul de Groot, algemeen secretaris van de C.P.N.; waarschuwing tegen défaitisme in de partij.	" 7
	en " 8
Royementen in de C.P.N.	" 8
Nasleep van de kwestie "De Vrije Katheder".	" 8
	en " 9
De voorgestelde fusie van Socialistische Unie en R.C.P.; critiek van "De Waarheid" op het oud-partijlid Gerrit Roorda.	" 9
Moeilijkheden voor C.P.N. en E.V.C. (ATEK) in Twente	" 9

INDEX b

Reacties van de C.P.N. op de nieuwe publicaties der Parlementaire Enquête Commissie.	blz. 9 en " 10
De colportage met het herdrukte werk "Geschiedenis "van de Communistische Partij der Sowjet-Unie" (bolsjewiki).	" 10
3 September 1950 Waarheid-Zomerfeest te Amsterdam; uitspraak van H.Verhey.	" 10
Adviesbureau voor de Werkende Bevolking te Amsterdam ingesteld door de C.P.N..	" 11
"Jeugdvredestrek" te Amsterdam gehouden (23 Juli 1950); belangstelling van communisten uit het buitenland.	" 11
Congressen van E.V.C.-bedrijfsbonden.	" 11
Verklaring van de Algemene Raad van de E.V.C. inzake Korea; opwekking tot actie tegen verlaging van het levenspeil der werkers.	" 11 en " 12
Achtergrond van een 1 uurs-sitdownstaking in de haven van Rotterdam (12-7-'50).	" 12 en " 13
Tegenstelling E.V.C.-O.V.B.	" 13
Verhoogde communistische activiteit in Indonesië.	" 13
Bedrijvigheid van C.P.N. en andere linkse-extremistische organisaties in Nederland met betrekking tot de commu- nistische agitatie in Oost-Azië.	" 14 en " 15

I. COMMUNISME INTERNATIONAAL.

Sedert het uitbreken van een gewapend conflict in Korea op Zondag 25 Juni j.l., werd de schuldvraag naar deze agressie internationaal gesteld. Moskou, aan de spits van het wereldcommunisme, heeft zonder meer het "Amerikaanse imperialisme" de aanstichter van de nieuwe oorlogsbrand genoemd.

Daartegenover hebben de Verenigde Staten van Noord-Amerika en een aanzienlijke meerderheid der overige leden van de Organisatie der Verenigde Volkeren het standpunt ingenomen, dat Zuid-Korea onmiskenbaar slachtoffer is geworden van een niet uitgelokte gewapende overval der communisten. Op grond daarvan besloot de Veiligheidsraad, zoals bekend, tegen de Noord-Koreaanse aanvallers gewapend op te treden. Aan de uitvoering van deze sanctiemaatregelen neemt ook Nederland als lid der Verenigde Naties op bescheiden schaal actief deel. De Regering te Djakarta heeft verklaard in het Koreaanse conflict een neutrale houding aan te nemen. Aangezien Indonesië geen lid van de U.N.O. is, behoeft aan deze houding voerhands geen principieel-politieke betekenis te worden toegekend, al heeft Moskou dan instemming betuigd met deze aangekondigde gedragslijn van de Verenigde Staten van Indonesië (vide hoofdstuk III van dit overzicht, slot-alinea).

De premier van India, Pandit Nehro, poogde tot nu toe zonder resultaat een vreedzame regeling van het Koreaanse conflict tot stand te brengen en deed daarvoor enige malen een beroep op Washington en Moskou. De president van India heeft achteraf Nehro's bemiddelingsvoorstel een a-politieke stap genoemd, alleen beogende om sneller tot een vergelijk te komen. Ook India achtte echter Noord-Korea de aanvallor.

Het Kremlin heeft bekend gemaakt, dat het eerst na toelating van communistisch China tot de Veiligheidsraad bereid zal zijn deel te nemen aan een bespreking ter beëindiging van de strijd in Korea. De door Moskou gestelde voorwaarde achtte het State-Department onaannemelijk.

President Truman heeft de aanval op Korea in zijn radioredde van 20 Juli j.l. een directe inbrouk op de vrede en een schending van het Handvest der Verenigde Volkeren genoemd. Hij achtte het gebeurde een onmiskenbare uitdaging. De vrije landen moesten, z.i., meer dan ooit tevoren op hun hoede zijn voor een dergelijke lefhartige aanval.

De "Pravda" publiceerde kennelijk als tegenhanger van deze inzichten een in vijandige toon gesteld artikel, dat Radio Moskou daarenboven heeft omgeroepen. Truman werd daarin genoemd "die "schijnheilige huichelaar, gedurende de na-oorlogse jaren bedrij- "ver van zoveel bloedige daden in alle hoeken der aarde, ophitsor "van moordenaars en plunders, thans moordenaar van Koreaanse "vrouwen en kinderen". De "Pravda" stelde de vraag of President

Truman beter was dan de waanzinnige Führer. Bewust van zijn eigen, op handen zijnde ondergang bejverde boosaardig kapitalisme zich, aldus hetzelfde blad, om met maniakale volharding de ganse wereld in een kerkhof te veranderen.

Tegenover het "levenwekkende Sowjet-patriottisme" stonden volgens "Pravda" de "beroepsslagers, de Bradloys, Mac Arthurs en "andere Forrestals". In dezelfde categorie kwamen volgens het toonaangevende Sowjet-dagblad "de Churchills en Mochs, de babbel-kousen der parlementaire praat-colleges ..., de Heilige Vaders "van het Vaticaan ..., en andere mensenhaters, die de atoombom en "loodzaaiende bacteriën tot hun afgoden hebben gekozen".

De C.P.N. en haar neven- en mantelorganisaties volgden ook na Korea in woord en geschrift stipt het voorbeeld van Rusland. Het communistische vredesoffensief en in het bijzonder de z.g. Stockholm-actie tegen de atoombom bleven hoofdthema van de agitatie.

De Sowjet-Russische kranten hebben de frontberichten van Korea weinig opvallend geplaatst, kennelijk om de met zoveel zorg opgebouwde vredesbeweging ook in deze periode niet in de wielen te rijden.

De communisten gebruiken de pers bij voortdurend als tactisch wapen tegen politiek of anderszins onwelgevallige zaken. Het is daarbij om het even of het de Westerse Unie betreft, dan wel het Atlantisch Pact, de strijd in Viêt-Nam, het plan-Schuman, de oorlog in Korea of de Belgische koningskwestie.

Principiele beslissingen noemt het Kremlin overigens onafhankelijk van de straf geïndiceerde Sowjetpers en -radio. Aan een hetze, zoals b.v. door "Pravda" gevoerd, kan slechts ondergeschikte politieke waarde worden toegekend. Niettemin ziet de centrale politieke leiding der communisten in de "voortuitstrevende" pers een machtsinstrument, waarvan zij zich bij voorkour^{de} dient. Het Kominform-weekblad noemde nog onlangs de pers het scherpste wapen van de communistische partijen in de worsteling voor de vrede.

Het Wereldvredescomité te Parijs heeft dozer dagen bekend gemaakt, dat tot nu toe 250 miljoen mensen uit 60 landen de Oproep van Stockholm (verbod van de atoombom) hebben ondertekend. "De Waarheid" (25-7-1950.) wijdde daaraan een uitvoerig bericht.

De communisten in Nederland hebben overigens, waar het oorlogsgeweld losbarstte, in het spreekkoor der goetverwanten van meet af aan verkondigd, dat de Amerikanen de wereldvrede in ernstig gevaar hebben gebracht. Teneinde de publieke opinie - doch minstens de eigen rijen - te doordringen van de juistheid der these "Amerika is de aanvaller", gelaatste de dagelijkse partijleiding overal in het land openbare C.P.N.-vergaderingen, gewijd aan het Koreaan-sc conflict. De communistische vakbeweging (E.V.C.), de N.V.B.,

het A.N.J.V. en Voronigd Verzet 1940-1945 werden in het bijzonder voor dit doel geactiveerd; benevens de landelijke Vredesraad (Stotijn) en zijn locale vertakkingen. In diverse gemeenten werd in ruime mate een C.P.N.-pamflet verspreid onder de oproep: Verdedigt de Vrede! Handen af van Korea! Deze oproep culmineert in de aansporing om in massa het petitionnement van Stockholm te ondertekenen. In dit vlugschrift wordt aan de louze "Geen man en "geen cent voor de Amerikaanse oorlogstokers!" plompverloren de materiele eis "Voor de tweede vijf procent loonsverhoging!" verbonden. Amerika had, aldus het C.P.N.- geschrift, "de huichelarij "ten top gevoerd" en iets aangedurfd, "waarvoor zelfs Goebbels "zich zou hebben geschaamd". Het bedreef een openlijke agressie tegen een klein land onder de vlag van de buiten werking gestelde U.N.O. Het voorde een roofoorlog onder de dekking van de romp van de Veiligheidsraad, welke voor de vrede in het leven geroepen werd.

In de C.P.N.- brochure "Dat is Amerika" (29 blz.), welke nog voor het Koreaanse conflict uitkwam, wordt aan de hand van citaten geageerd tegen de machtswellust en de rassenhaat van Amerikaanse leiders. Truman wordt in dit schotschrift voorgesteld als een figuur, die oortijds door "big bosses" met behulp van vorkiezingszwondel politiek te paard werd geholpen. Om het Nederlandse volk rijp te maken voor de aanvalsoorlog wordt het land, aldus deze brochure, met Amerikaanse leugenfilms, tijdschriften en boeken overstroomd, die alle het thema van de voortreffelijkheid van de "Amerikaanse levenswijze" hanteren. Amerika was echter in feite, "de broedplaats van het nieuwe fascisme".

Truman en zijn oorlogsraadgevers wisten, volgens "De Waarheid" (25-7-1950), dat de vroedzame regeling van het Koreaanse conflict in de voltellige Veiligheidsraad (opm.: dus met het terstond daarin opgenomen van het communistisch China overeenkomstig Stalin's eis), een ontzaglijk succes zou betekenen voor de krachten van de vrede. Het blad zoidt moed te schoppen uit het feit, dat "tot in de rijen van de bourgeoisie stemmen opgaan om de weg, die "Stalin heeft gewezen, te volgen".

Ten aanzien van de laatste opmerking zij vermeld, dat onder meer in ultra-pacifistische kring ("Kerk en Vrede" en A.N.V.A.) en in de geleerden der links-socialisten ("De Vlam") critiek op het gebeurde in Korea werd geoeffend, waaruit de communisten politieke munt hebben geslagen. De Vlam-socialisten stelden, dat het Russische en het Amerikaanse imperialisme gelykelyk vijanden van de vrede zijn. Beide pogen, aldus de Vlam van 8 Juli 1950, de nationale bevrijding en de sociale revolutie in Oost-Azië te misbruiken, om het even welke bedriegelyke leuze daarbij wordt gelanceerd. Volgens hetzelfde blad is de oorsprong van de strijd in Korea eerder te zoeken in het revolutionaire ólan van de Noord-

Korcanen tegen een reactionnair en door Amerika aan het Zuid-Koreaans volk opgedrongen bewind dan in een Russische agressie.

"Militia Christi", het orgaan van de Geloofsgemeenschap van Christen anti-militairisten "Kerk en Vrede" (Ned. afdeling van de International Fellowship of Reconciliation) bevatte in een extra nummer (22-7-1950) een schrijven van het hoofdbestuur, gericht aan de Raad van Ministers en de beide Kamers der Staten-Generaal. Nederland moest, aldus dit schrijven "weigeren te kiezen tussen twee wereldmachten, die beiden bereid zijn de weg van het oorlogsgeweld "tot het afschuwelijke einde te gaan". In hetzelfde stuk hebben de 12 ondertekenaars, o.w. Prof. Dr. G.J. Hoering, ere-voorzitter, en Dr. J.J. Buskes Jr., 2e voorzitter, bezwaren geopperd tegen het Atlantisch Pact, "niet zozeer omdat ons volk de financiële lasten "waartoe het Atlantisch Pact ons verplicht, onmogelijk kan dragen, "maar voeleer, omdat het de militaire verplichtingen van dit Pact "niet kan vervullen, wanneer het Gods weg wil gaan".

De Stalinisten weten dergelijke verklaringen, speciaal indien afkomstig van "burgerlijke" of "trotskistische" elementen, propagandistisch terdooft te gebruiken ter aanbeveling van hun vredescampagne. De communisten zeggen immers zich te richten tot alle oprechte vredesvrienden, ongeacht hun politiek, godsdienstig of maatschappelijk inzicht. De in deze overzichten meermalen vermeldde Nederlandse Vredesraad bewijst daarbij nog steeds goede diensten. Deze communistische mantelorganisatie (seer. N. Keizersgracht 61, Amsterdam) heeft onlangs met de gelijksoortige Belgische groep een wedstrijd in het vergaren van handtekeningen voor het vredespetitionnement uitgeschreven. In "De Waarheid" wordt de activiteit van de Vredesraad herhaaldelijk geprozeerd. Politiek vaart de raad in het kielzog van de C.P.N., gelot op de aankondiging van zijn kant, dat Zondag 16 Juli j.l. te Amsterdam een grote landelijke conferentie van havenarbeiders "van alle politieke en geloofs-overtuigingen" zou worden gehouden "ter versterking van de strijd "tegen de wapentransporten". Bedoelde bijeenkomst werd uitgesteld en een week later gehouden onder auspiciën van het Amsterdamsche Haven Vredes Comité en door nauwelijks 100 personen bijgewoond.

De Vredesraad maakte er opnieuw gewag van, dat vooraanstaande Nederlanders uit alle kringen achter "Stockholm" staan en zulks met hun adhesie-betuiging hebben bekrachtigd. In een recent nummer van "Vrede" (No. 9) schreef Dr. Jan Kalff, oud-directeur van 's Rijks Dienst voor Monumentenzorg o.a.: "Vrienden zeggen mij, dat "zij niet meedoen, omdat achter deze vredesactie communisten zouden "staan. Maar is de vrede dan minder waard, omdat communisten er "voor ijveren? Ik voor mij ben van mening, dat wij hen dankbaar "moeten zijn, dat zij hun werk- en werfkracht ook in dienst stellen "van de vrede - het enige behoud van de cultuur". Hetzelfde blad bevatte voorts een artikel, waarin overeenkomstig de communistische visie partij wordt gekozen voor de Noord-Koreaans strijders.

Radio Moskou heeft de Stockholm-actie in Nederland in bescherming genomen tegen de "verwoede campagne" van zg. reactionnaire kranten. Geciteerd werd de uitspraak van H. Stotijn, secretaris van de Ned. Vredesraad, dat geen terreur en geen represaillemaatregelen de wil van de eerlijke voorstanders van de vrede kunnen breken. Radio Moskou (1-7-1950) verzekerde, dat het Nederlandse volk vastberaden optreedt ter ondersteuning van de Stockholms oproep.

"In Defence of Peace" (Juni 1950 no. 11), het orgaan van het Wereldvredescomité verschaft "documentatie" over de vredesacties in verschillende landen. Voor wat Nederland aangaat werd het onjuiste bericht gepubliceerd, dat 30% van de havenwerkers te Amsterdam de oproep hebben ondertekend, alsmede 85% van de arbeiders te Leiden, Delft en Zwolle.

Omdat de Italiaanse regering beslist heeft inreisvisa voor Italië te weigeren aan gedelegeerden van het in October 1950 in Genua te houden 2e wereldcongres van Voorstanders van de Vrede, werd besloten dit congres nu van 16 tot 21 October c.s. te Warschau (Polen) te doen plaats vinden.

Het Wereldvakverbond heeft zijn leden in de afgelopen maand Juli uitgenodigd een "week ter verdediging van Korea" te organiseren met de daarbij passende demonstraties tegen de Amerikaanse agressie.

II. ACTIVITEIT VAN DE C.P.N. EN HAAR HET ORGANISATIES.

De voor Nederland bestemde wapenzendingen uit de Verenigde Staten werden de laatste maanden ongestoord voortgezet. De communisten zagen geen kans daartegen met enig gunstig resultaat op te treden. "De Waarheid" heeft aanvankelijk nog gepoogd het slechte figuur, dat de partij daarbij slaat, te verbloemen. De redactie volgde deswege een soort struisvogelpolitiek. Zij beweerde, dat bepaalde als wapenscheper aangekondigde vaartuigen geen wapentuig aan boord hadden.

Uiteindelijk vond de C.P.N.-leiding het echter raadzaam de aankomst van nieuwe wapentransporten onvermeld te laten en zich uitsluitend te bepalen tot strijdlustige opmerkingen in het algemeen. De algemeen partij-secretaris Paul de Groot heeft zich o.a. van die oratorische taak gekweten. Daarnaast meldt de "Waarheid" nu openbaar, dat nieuwe wapenzendingen uit Amerika in West-Europa, inclusief Nederland, kunnen worden verwacht. Zulke alarmeringen bevatten gewoonlijk geen concrete gegevens.

Het falen van de opzet der partijleiding om de havenarbeiders o.a. massaal voor deze taak in beweging te brengen, heeft tenslotte geleid tot het toepassen van een averechtse tactiek. Het oorspronke-

lijk gestelde doel om de werkers in een uiterste alarmstemming te brengen en te houden werd prijs gegeven en sloeg over in het tegendeel.

De E.V.C.-voormannen Dorchain en Boshart waren nog wel te Rotterdam bij aankomst van nagenoeg alle wapenscheperen aanwezig. Hun incidentele aansporingen om niet te lossen, stuitte echter af op de onwil van de betrokken arbeiders. De ernstigste belemmering, welke de communistische agitators bij hun werk ondervonden, was telkens weer het ontbreken van enigerlei kans op redelijke materiele vergoeding voor loonderving ingeval van staking. Een aantal havenarbeiders doorzag daarenboven de eenzijdige vredesactie der communisten.

Zoals uit het voorgaande hoofdstuk naar voren kwam, hebben de C.P.N. en haar bont-geschakeerde aanhang zich met volle kracht geworpen op het algemeen vredesoffensief met de Stockholm-actie als bekroning. Nieuwe geluiden zijn hierbij niet vernomen. De partijlijn van Moskou werd gevolgd. Het geval Korea bracht in de aanwijzingen voor de vredesbeweging geen ingrijpende verandering, gelet op het Kort Verslag terzake van het Dagelijks Bestuur der C.P.N. (Waarheid 27-6-1950)

Het in bedoelde verklaring goedpraten van de communistische agressie bewoog zich binnen de banen van het verzet tegen het Noord-Atlantisch Pact, dat, aldus werd door het D.B. nog eens vastgesteld, "de mogelijkheid biedt om Nederland, buiten het volk om en "bij verrassing, in een wereldoorlog mee te slepen." De partij heeft echter sedert het gebeuren in Korea nog meer dan voorheen moeten ervaren, hoe velen scherper gingen onderscheiden, dat het anti-oorlogsgeluid van de C.P.N. niets uitstaande heeft met een principieel verwerpen van de oorlog. Bedoeld inzicht werd o.a. geformuleerd door het hoofdbestuur van de Vrijdenkers-vereniging "De Dageraad". Dit heeft voor haar afdelingen en individuele leden richtlijnen gegeven inzake het deelnemen aan vredesbewegingen. Met het technische vervolmaken van de vernietigingsmiddelen, aldus de desbetreffende toelichting, wordt elke oorlog voor een naar bewust leven strevend individu alleszins onaanvaardbaar. Op deze gronden moest dan ook propaganda voor elke vorm van oorlog en oorlogsvoorbereiding zeer beslist van de hand worden gewezen. Waar echter, zo werd vervolgd, het zich uitspreken tegen de oorlog in vereniging met anderen thans wordt aangegrepen of uitgelegd als een argument in de strijd der politieke partijen, werd het gewenst geacht, dat de Vrijdenkersvereniging "De Dageraad" haar politieke afzijdigheid handhaafde. Gezien het partij-politieke karakter van tal van vredesmanifestaties, drong het Hoofdbestuur er bij de afdelingen op aan niet deel te nemen aan zulke manifestaties in welke vorm ook en zich van elke samenwerking met vredescomité's, manifestaties e.d. onverwijld los te maken. (Vrijdenker 29-7-50)

De C.P.N. heeft zich vooral de laatste weken weer actief bezig gehouden met het probleem van haar interne beveiliging. De indruk werd gevestigd, dat het partij kader meer dan voorheen beducht is voor eventuele overheidsmaatregelen tegen partijleden en geestverwanten. Verscherping van de internationale politieke en militaire situatie is kennelijk aan het toenemen van deze ongerustheid niet vreemd.

De zorg voor het persoonlijk welzijn van partijfunctionarissen op verschillend niveau heeft in de huidige omstandigheden geleid tot organisatorische regelingen, welke op korte termijn moeten worden getroffen. Uit redevoeringen en geschriften van C.P.N.- en aanverwante figuren klonk herhaaldelijk een toon van beduchtheid voor de naaste toekomst. De uitingen in het openbaar van personages als De Groot, Gortzak, Haken, etc., zijn thans van de weeromstuit vaak een mengeling van communistische grootspraak en dreigementen aan het adres van politieke tegenstanders. Een recente uitspraak van Gortzak, dat het geen tien, ook geen vijf, maar nog slechts enkele jaren zal duren, dat de kapitalistische ineenstorting plaats vindt, is symptomatisch voor de visie, welke de communisten hier in het openbaar ten beste geven.

Als de volksdemocratie aan de macht kwam, en zulks zou spoedig geschieden, zou iedere persoon, die enige macht of gezag had uitgeoefend, verantwoording moeten afleggen aan het volk. Er zou geen tweede Neurenberg meer zijn: het volk zou recht spreken "oog om oog, tand om tand" (Jan Haken). De toestand was zeer zorgwekkend. De vrede hing aan een zijden draad (Gerard Geelhoed). De tijd kwam snel naderbij, dat "wij" een andere berechting te zien zullen geven, verzekerde deze woordvoerder.

Het was raadzaam zich niet aan illusies over te geven en steeds krachtiger de strijd voor de vrede en tegen de Amerikaanse en Nederlandse oorlogsavonturen op Korea te voeren, schreef Paul de Groot in "De Waarheid" van 8 Juli j.l. Alle tekenen wezen z.i. op de groeiende strijdgeest onder de arbeiders tegen de verlaging van het levenspeil der werkers. Het was, aldus stelde De Groot vast, tijd om tegenover de duurte en groeiende sociale lasten een tweede vijf procent loonsverhoging te eisen. De tijd voor actie heette te zijn gekomen tegen de groeiende werkeloosheid, tegen de voor de deur staande huurverhoging en tegen het politiek milkorven van het volk.

In een eerder gepubliceerd artikel "Tegen de stroom" (Waarheid 24-6-1950) had De Groot een vraagstuk van inwendig partijbelang aan de orde gesteld, met als uitgangspunt de gevoelige verkiezingsnederlaag der communisten in West-Duitsland. In Noord-Rijnland-Westfalen viel de K.P.D. in de Landdag terug van 28 op 12 zetels. De Groot memoreerde dienaangaande "het verraad van de "gewezen voorzitter van de fractie der K.P.D. in de Rijnland-West-"faalse Landdag, Kurt Müller en andere trozskisten."

De strijd voor de zuiverheid van de partij-politiek en voor het verdedigen van de partij tegen vijandige elementen in haar rijen noemde De Groot zeer onaangenaam doch bitter noodzakelijk. Er was voor de partij reden trots te zijn op de klassebewuste arbeiders en progressieve mensen in ons land, die slechts "in betrekkelijk geringe mate" door de anti-communistische campagne werden afgeschrikt. Wat, aldus de algemeen partij-secretaris, geen verontschuldiging mocht zijn voor de communisten, die hen nog steeds beletten zelfs tegen de stroom in vooruit te komen. De Groot heeft hierbij kennelijk nog eens stelling willen nemen tegen toenemend défaitisme in de C.P.N. Ter correctie werden in de jongste verslagperiode nog enkele roeyementen uitgesproken, o.a. verdwenen de secretaris van het district Groningen Hindrik Stal aldaar en op lager plan enkele Rotterdamse partijleden uit de C.P.N.-gelederen. Het betreft te Rotterdam twee C.P.N.-ers (G.C. Ista en D.J. Denekamp) en een persoon, die reeds enkele maanden geleden voor het lidmaatschap had bedankt. (A. Herremans)

Ista en Herremans hadden beiden gevolg gegeven aan een uitnodiging tot bezoek aan Joegoslavië. Zij stelden hun gunstige reisindrukken uit het land van Tito op schrift ter publicatie in "De Waarheid", die de bijdrage weigerde. Het artikel verscheen daarop in "Het Parool". Denekamp en Ista werden als "spionnen en klasseverraders" prompt uit de C.P.N. gestoten; laatstgenoemde werd om dezelfde reden eveneens als A.N.J.V.-er geroyeerd. "De Waarheid" kwam op de Parool-publicatie terug met vermelding van beweerde financiële en morele tekortkomingen van een der betrokkenen in zijn vroegere functie van Waarheid-agent en E.V.C.-bode.

Al heeft de zuivering in partij en mantelorganisaties nog geen grote afmetingen aangenomen, zo moet worden geconstateerd, dat de partijleiding met ergusogen blijft speuren naar dreigende afwijkingen. Het C.P.N.-dagblad volgt uit hoofde daarvan ook soortgelijke gebeurtenissen bij de zusterpartijen. De Waarheid van 16-6-1950 publiceerde o.a. het roeyeren van Demany, communistisch parlamentslid uit de Belgische partij (zie overzicht no. 5 - 1950, blz. 2).

Een roeyement uit andere overwegingen was dat van Mr. Petra Eldering te Amsterdam (Waarheid 1-7-1950). Het Partij-secretariaat had op 22-6-1950 haar schorsing gemeld als lid der C.P.N. Deze kwestie hield verband met de door "De Waarheid" gewraakte vijandige publicaties in de inmiddels opgeheven "Vrije Katheder". Het partijbestuur duidde het Mr. Eldering euvel, dat zij zonder zijn voor kennis had ingestemd met de opheffing van genoemd maandblad en zich niet had verzet "tegen de opzet van enkele reactionnaire elementen in de voormalige redactie van dit blad om De Vrije Katheder in de grond te boren en zelfs aanvankelijk de verklaring van de z.g. "meerderheid van deze redactie heeft onderschreven". In bedoelde verklaring, aldus het Partijsecretariaat, werden beginselloze

aanvallen gericht op de partijgenoten Bakker en Baruch, die haar en haar geestverwanten terecht gecritiseerd hadden in het belang van de strijd voor de vrede (vide overzicht no. 4 - 1950, blz. 8 en 9)

Aan Mr Eldering werden uit dien hoofde ook verwijten gemaakt over schending der partij-discipline en het verrichten van "desorganiserende daden". Er zijn overigens aanwijzingen, dat de C.P.N. het achteraf betreurt, dat met de verdwijning van "De Vrije Kathedor" een progressief wapen voor de partij verloren is gegaan.

Het partij-dagblad heeft zich nogmaals bezig gehouden met de fouten van de vroegere C.P.N.- er Gerrit Roorda, die thans als hoofdbestuurder van de Socialistische Unie medewerkt aan de voorbereiding van een voorgestelde samensmelting met de Revolutionnaire Communistische Partij (Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale)

Roorda ontpopt zich als Trotskist, aldus commentarieert "De Waarheid" (22-6-1950) de voorgenomen fusie, want, "als er verder geen geschillen meer bestaan dan verklaart Gerrit Roorda dus, dat "hij zich openlijk schaart aande kant van de Sowjet-vijanden". Roorda gaat, volgens "De Waarheid", in zee met Tito, die Joegoslavië aan de Amerikanen heeft uitgeleverd; hij verenigt zich met lieden, die in ons land nimmer voet aan de grond hebben gekregen en nimmer voet aan de grond zullen krijgen. Deze ontwikkeling toonde de • Friese arbeiders, blijkens de kanttekening van De Waarheid, hoe zeer de C.P.N. gelijk had, toen zij zich in Mei 1949 van Roorda onttreed. "Zij laat tevens zien, waar dit soort lieden terecht komt: in de "modderpoel van trotskisme en titoïsme".

Medio Mei 1950 trad het C.P.N.- raadslid F. Steenbergen, hoofdbestuurder van de Algemene Bond van Werkers in de Textiel- en Kledingindustrie (E.V.C.- bedrijfsbond ATEK) uit de partij. Hij stelde zijn raadszetel te Enschede ter beschikking van de C.P.N. Aangenomen mag worden, dat bezwaren tegen de politieke leiding der C.P.N. hem tot dit besluit hebben gebracht. De terugslag van deze zwenking trof Steenbergen in de E.V.C. Hij werd kort daarop gedwongen zogenaamd vrijwillig uit het hoofdbestuur van de ATEK te treden. Gebleken is, mede uit "onthullingen" van Steenbergen zelf, dat in Twente al geruime tijd sterke achteruitgang in het ledental van partij en communistische vakbeweging viel waar te nemen.

Deze geïsoleerde gevallen tonen minstens aan, dat de gevaren voor tweedracht in de C.P.N. goenszins denkbeeldig zijn, al is het vormen van andere dissidente groeperingen naar het voorbeeld van Gerrit Roorda voorshands niet te verwachten.

De C.P.N. heeft naar aanleiding van de nieuwe publicaties van de Parlementaire Enquête Commissie haar agitatie tegen andersdenkende politieke leiders in Nederland hervat. Vooral de voorzitter van de P.v.d. Arbeid, de heer K. Vorrink, moet het daarbij ontgelden.

"De Waarheid" heeft pagina's citaten en eigen zienswijzen, geïllustreerd met caricaturen, aan deze materie gewijd (o.a. in de nummers van 15, 19 en 29 Juli 1950).

Aan de vooravond van deze partij-politieke campagne, n.l. op 11 Juli j.l., verscheen in "De Waarheid" een herdruk van een artikel van Paul de Groot uit het gelijknamige illegale orgaan van 2 Mei 1941. Onder de titel "Het landverraad der bourgeoisie in 1940" werd daarin voor de communisten de eer opgeëist aan het illegale verzet tegen de nazi's te hebben deelgenomen reeds ver voor Rusland in de oorlog werd betrokken. Naar aanleiding van een recente publicatie in het dagblad "Trouw" werd ter inleiding opgemerkt, "dat het niet aanging de C.P.N. verantwoordelijk te stellen voor elk woord, dat in "illegale communistische pamfletten tijdens de oorlog is verschenen, "waarbij aller zaak aan het persoonlijk inzicht was overgelaten".

Paul de Groot heeft de laatste weken een ongewoon intensieve journalistieke activiteit ontplooid. Van zijn hand verschenen vele bijdragen. In "Sociaal-democratie of communisme" propageerde hij speciaal de verkoop van de herdrukte "Geschiedenis van de Communistische Partij der Sowjet-Unie" (bolsjewiki), door de communistische pers aangeduid als "Het Boek". De uitgeverij "Pegasus" richtte een tentoonstelling ter ondersteuning van deze verkoopscampagne in, welke expositie onder het motto "De Slag om het boek" in verschillende gemeenten wordt gehouden. In België is de herdruk van dit boek aangekondigd.

De diepere bedoeling van het massaal verspreiden dezer geschiedenis van de communistische partij der Sowjet-Unie is kennelijk om de leden van de "nationale" communistische partijen in toenemende mate vertrouwd te maken met het oppergezag van Moskou in partijzaken. Het boek moet in de huidige omstandigheden vooral dienen ter bescherming tegen de gevaren van het titoïsme.

Dit jaar zal op 3 September a.s. nabij Amsterdam wederom een Waarheid-Zomerfeest worden georganiseerd. Begin Juli waren, volgens de C.P.N.-pers, reeds 125 autobussen voor deelnemers uit het land volgeboekt. Het lag in het voornemen om ook bij deze gelegenheid buitenlandse gasten te nodigen. De muzikale medewerking van het harmoniekorps "De Rode Vaan" uit België is reeds aangekondigd. Harry Verhey heeft er met het oog op het a.s. feest aan herinnerd, dat DE Waarheid thans haar 10-jerig bestaan gaat herdenken. Toen anderen dachten aan wegkruipen of collaborateur werden, werden reeds in de eerste dagen na de vijfdaagse oorlog, de voorbereidingen getroffen voor de oprichting en verspreiding van de illegale Waarheid, aldus Verhey's toelichting.

De C.P.N. richtte aanvankelijk in verschillende gemeenten Adviesbureaux in, doch gaandeweg werden deze instellingen ingekrompen tot een centraal lichaam, n.l. het Adviesbureau aan de Keizersgracht 323 te Amsterdam.

De stroom van moeilijkheden, waarmede arbeiders en kleine middenstanders dagelijks te kampen hebben, maakten, volgens De Waarheid, reorganisatie noodzakelijk. Het genoemde kantoor werd begin Juli veranderd in een Adviesbureau voor de Werkende Bevolking, gevestigd op vijf plaatsen in de hoofdstad. Het is voorschijns hoofdzakelijk van lokale betekenis en opereert in het centrum, waar de C.P.N. numeriek haar sterkste bezetting heeft.

Het nieuwe bureau is samengesteld uit leden van de C.P.N. - gemeenteraadsfractie, enige advocaten, doktoren en andere specialisten. Tevens zal door de Nederlandse Vrouwen Beweging worden medegewerkt. De partij verwacht, dat dit noodzakelijke werk doeltreffender dan voorheen zal geschieden.

Vooral het A.N.J.V. en de E.V.C. zijn in touw geweest om de vredesbeweging aan te moedigen. De Zondag 23 Juli j.l. te Amsterdam gehouden "Jougdvredestrek" bracht duizenden jongeren bijeen, voornamelijk gerecruteerd uit het A.N.J.V. en andere C.P.N.-organisaties (E.V.C.- Jeugd, O.P.S.J., Ned. Pioniersbond, etc.) "De Waarheid" sprak van een indrukwekkende manifestatie en gispte het in beslag nemen door de Amsterdamse politie van enkele meegevoerde leuzen, waaronder "Geen derde wereldoorlog". Hetzelfde blad (18-7-1950) heeft gemeld, dat Prof. Dr. J. Presser (hoogleraar Zevende Faculteit van de Gem. Universiteit te Amsterdam) zijn instemming had betuigd "met dit prachtige initiatief van de Jeugd-vredestrek".

In de R.A.I.-hal voerden verschillende sprekers het woord, o.w. Jhr Guido van Suchtelen, secretaris van het Arbeiderscomité, J. Horsmeijer Jr, voorzitter van de Intern. Ver. Bellamy, Ratio Koster en Marcus Bakker, voorzitter van het A.N.J.V. Uit het buitenland waren o.a. tegenwoordig de Italiaan Giorgio Fano namens het secretariaat van het Wereldvredecomité en de Engelse Kitty Hookham, secretaresse van de Wereldfederatie van Democratische Jeugd (W.F.D.J.), alsmede vier niet met name genoemde Belgen.

De gasten uit Italië en Engeland spraken een kort begroetingswoord ter aanmoediging van het deelnemen aan het petitionnement van Stockholm.

Enige E.V.C.-bedrijfsbonden (B.N.O.P., A.N.B.Z., B.L.Z., A.T.E.K. en "De Metaal") hielden in de jongste maanden congressen, waar geen opvallende strijdgeest viel waar te nemen.

De E.V.C. hield op 24-6-1950 te Utrecht "met 1500 afgevaardigden uit buurten en bedrijven" een landelijk appèl voor vrede en loonsverhoging.

De Algemene Raad van de E.V.C. gaf een verklaring uit n.a.v. de gebeurtenissen in Korea (Waarheid 13-7-1950). De Raad sloot zich begrijpelijkerwijze ook hier volledig aan bij de zienswijze van de communistische partij. Onder het motto "Dooft de oorlogs-

"vlam en strijdt voor loonsverhoging" werd stelling genomen tegen scherpe aanvallen op het levenspeil van alle werkers (huurverhoging, voortdurende prijsstijgingen). Vastgesteld werd tenslotte, "dat zich eensgezinde acties ontwikkelen van de arbeiders". Met name onder de leden van het N.V.V. heette het verzet toe te nemen. Met vriendschappelijke gevoelens werd de actie van de typografen (te Amsterdam) begroet. Van de werkgevers moest het uitbetalen van de tweede vijf procents loonsverhoging worden geeist.

De zich ontwikkelende "eensgezinde acties", waarvan de Algemene Raad der E.V.C. repte, doelden blijkbaar op een zeer tijdelijk samengaan van E.V.C.- Transport en Onafhankelijk Verbond van Bedrijfsorganisaties in de Rotterdamse haven. De illusie, als zou de strijdende eenheid der arbeiders tijdens de stakingsperiode zomer 1946 worden hersteld, werd weldra verbroken vanwege wederzijdse achterdocht. In "Spartacus" (29-7-1950) is ten aanzien van dit tactisch samengaan terecht opgemerkt, dat de E.V.C. beoogde twee ijzers tegelijk in het vuur te houden, nl. onrust in de bedrijven van onder haar invloed staande arbeiders en ten tweede, het O.V.B. dwarszitten of vernietigen.

Een oude, reeds voor Kerstnis 1949 door het Onafhankelijk Verbond van Bedrijfsorganisaties (O.V.B.) gestelde en door de Scheepvaart Vereniging Zuid (S.V.Z.) afgewezen eis van een extra week loon voor de vaste en een uitkering ineens van f.50.- voor de losse havenarbeiders, was voor het O.V.B. aanleiding om - teneinde een beslissing in deze te forceren - op Dinsdag 11 Juli' 1950 een pamflet in de Rotterdamse haven te doen verspreiden, waarna op 12 Juli d.a.v. een proclamatie volgde. Daarin werd opgeroepen tot "één uur sitdown-staking". Aan deze oproep werd op 12 Juli door circa 1200 arbeiders gehoor gegeven, waarbij O.V.B.-, E.V.C.- en N.V.V.- leden broederlijk vereend bleken te zijn terwijl ook een aantal vaste havenarbeiders aan deze oproep gehoor had gegeven. Toen de arbeiders te 11 uur hun werkzaamheden wilden hervatten, werd dit velen door de resp. werkgevers op last van de S.V.Z. verboden en moesten zij zich van de terreinen e.g. werkobjecten verwijderen. Zowel door het O.V.B. als door de E.V.C. werd hierop onmiddellijk gereageerd met het bijeenroepen van een openluchtvergadering, welke diezelfde middag op een open terrein zou worden gehouden.

Met het oog op een mogelijk verbod van de zijde der politie - dat inderdaad volgde - had de E.V.C. des morgens reeds bij voorbaat (mede om het O.V.B. de wind uit de zeilen te nemen en zelf de leiding van de staking in handen te krijgen) de grote zaal van "Odeon" te Rotterdam afgehuurd. Het O.V.B., hierdoor in een lastige positie gedrongen, riep zijn leden, mede omdat er op dat moment géén andere zaal ter beschikking was, noodgedwongen op eveneens naar "Odeon" te gaan, waar zou blijken, dat het O.V.B. in de persoon

van Toon van den Berg de situatie volkomen beheerste en kans zag de leiding van de gehele actie in handen te nemen en te houden.

De C.P.N.-er Maurits Boshart, voorzitter Algemene Bedrijfsbond Transport (A.B.T.)- E.V.C., verklaarde in die bijeenkomst het volkomen met van den Berg eens te zijn en zeide, dat de A.B.T. zich de dag tevoren na het verschijnen van het eerste pamflet van het O.V.B. onmiddellijk achter zijn eis had geschaard. Spreker uitte ook vreugde over de herwonnen eenheid.

Op bedoelde vergadering werd een strijdcomité van tien havenarbeiders gekozen. Dat vond plaats bij directe aanwijzing uit de vergadering, min of meer van de bestuurstafel af. Daarbij werd vastgesteld, dat de actie van nu af aan onder leiding van dit comité zou staan en dat de vakcentrales niet met eigen acties zouden beginnen. Het was echter de E.V.C., die reeds de volgende dag dit besluit aan haar laars lapte en met een eigen manifest en eigen vakbondsparolen uitkwam. De oude concurrentie trad weer aan het licht. De omstandigheid, dat van het comité van 10 de meerderheid, nl. zes leden, aangesloten was bij het O.V.B., en dat het dus geen willig instrument zou kunnen zijn in handen van E.V.C. - C.P.N., was daar niet vreemd aan.

Een Zondag 16 Juli j.l. gehouden vergadering van de Rotterdamse havenarbeiders bracht opnieuw een geschil aan het licht tussen E.V.C. en O.V.B. De laatste bleek voorstander van korte en langzaam-aan-acties, waarvan ook na de 1 uur sitdown opmerkelijke uitkomsten werden verwacht. Het E.V.C.-advies luidde: "staking". Met dit geschil, dat de bedoelde vergadering blijkbaar niet heeft kunnen oplossen, geraakte het comité-werk weer geheel op de achtergrond.

III. INDONESIE.

In de jongste verslagperiode is wederom gebleken van een verhoogde communistische activiteit in Indonesië. Stelselmatig wordt getracht de communistische invloed op de bevolking te vergroten, en via de "Partai Komunis Indonesia" (P.K.I.) onder leiding van de Indonesische communist Alinin, en via de bij herhaling in deze overzichten genoemde vakcentrale Sobsi (Sentral Organisasi Boeroeh Seloeroeh Indonesia). Genoemde communisten-leider, die uiteraard op de hoogte is van de wensen van het Kremlin, ontwikkelt ook persoonlijk een verhoogde activiteit.

In het bijzonder wordt aan de ontwikkeling van de Sobsi bijzondere betekenis gehecht. Het staat vast, dat deze organisatie groeiende is. De richtlijnen, uitgestippeld tijdens de in 1949 te Milaan en te Peking gehouden congressen van het communistische Wereldvakverbond (W.V.V.), waarbij de Sobsi is aangesloten, zijn blijkbaar niet zonder resultaat gebleven.

Evenals in Nederland (vanwege de E.V.C.) onder de Indonesische arbeiders propaganda is gemaakt voor aansluiting bij het W.V.V., wordt parallel hiernede in Indonesië dezelfde propaganda (vanwege de Sobsi) gemaakt.

De communistische doelstelling is duidelijk: de vorming van een "Democratische Volksrepubliek" en aansluiting van Indonesië bij het zgn. Sowjet-blok. Om dit doel te bereiken, dient in de eerste plaats de Ronde Tafel-overeenkomst te worden opgezegd, een overeenkomst waartegen na de totstandkoming, Moskou en (dus) ook de Nederlandse communisten met hun Indonesische trewanten in Nederland aanstonds hun critiek hebben laten horen.

Bij herhaling kon op goede gronden worden aangenomen, dat Moskou ook wat Indonesië betreft de richting der communistische activiteit en propaganda bepaalt en zo nodig stimuleert. Een nieuwe aanwijzing voor het bestaan van directe invloed der Russische leiders zou afgeleid kunnen worden uit het feit, dat Mr. Mohamad Yanin kortgeleden na zijn terugkeer in Indonesië uit Sowjet-Rusland begonnen is met propaganda voor de stichting van een Indonesische Volksrepubliek. Ten aanzien hiervan rijst de vraag of mogelijk verband bestaat tussen deze propaganda en een recente reis van de Nederlandse communist S. Baruch naar Praag. Hij bevond zich in hetzelfde vliegtuig, dat de Indonesische delegatie-Palar via Praag naar Moskou vervoerde, waar is onderhandeld over uitwisseling van vertegenwoordigers tussen Indonesië en Rusland. (Mr Mohamad Yanin was lid van deze delegatie).

Bedoelde vraag kan nu worden gesteld; gezien de omstandigheid, dat de communistische activiteit in Indonesië reeds in Mei 1948 werd geregeld met medeweten van de C.P.N.

Bij herhaling werd dezerzijds in feite gewezen op de activiteit van de C.P.N. en andere links-extremistische organisaties in Nederland met betrekking tot de communistische agitatie in Azië, welke tegen Amerika en de westelijke Mogendheden gericht bleek te zijn. Hierbij worden regelmatig mede betrokken de in Nederland vertoevende Indonesiërs, hetzij rechtstreeks, hetzij met medewerking van het hoofdbestuur der "Perhimpunan Indonesia" (P.I.) te Amsterdam. Dit laatste bleek b.v. nog onlangs bij het organiseren van een vergadering te 's Gravenhage. Het P.I.-hoofdbestuur heeft voor deze bijeenkomst o.a. uitgenodigd leden van de E.V.C. en van het A.N.J.V. Het doel was "de verbroedering en het onderlinge contact" van de leden der genoemde verenigingen te bevorderen. Voor ongeveer 125 aanwezigen, onder wie 50 Indonesiërs, besprak de P.I.- voorzitter R. Sunito (Amsterdam) de stakingen in Indonesië, die z.i. de gewenste successen hadden opgeleverd. In een daarop gevolgde beschouwing over de Nederlandse soldaten, die geweigerd hadden naar Indonesië te gaan, reende Sunito deze houding.

Na de pauze is een Hongaarse film vertoond. Reeds eerder werden in dergelijke samenkomsten Russische films geprojecteerd.

Van communistische solidariteit getuigde voorts een bericht in "De Waarheid" van 22 Juni 1950. Een honderdtal Indonesische zeelieden, arbeiders en studenten te 's Gravenhage had zich, aldus het dagblad, tijdens een vergadering uitgesproken voor verbod van de atoombom en daar tevens door middel van een resolutie solidariteit betuigd met het "Nederlandse Vredescomité".

Met betrekking tot de strijd op Korea zijn bij het afsluiten van dit overzicht (nog) geen reacties gebleken onder de in Nederland verblijvende Indonesiërs en Chinezen, behoudens een verklaring van het hoofdbestuur der "Perhimpunan Indonesia" van 1 Juli 1950, toegezonden aan de redacties van verschillende dagbladen in Nederland. In deze verklaring wordt stelling genomen tegen de imperialistische interventie op Korea. Ten aanzien van de overtuigde communisten onder de Oosterlingen behoeft er overigens geen twijfel te bestaan nopens hun opvattingen; hun standpunt is uiteraard hetzelfde als door Moskou is verkondigd: de Zuid-Koreanen zijn de aanval begonnen, daartoe aangespoord door het Amerikaanse imperialisme.

De verklaring van de regering der Verenigde Staten van Indonesië (de R.I.S.), dat dit land in de Koreaanse strijd neutraal blijft, heeft de sympathie van Moskou verworven; deze verklaring zal derhalve - naar verwacht kan worden - ook de sympathie hebben van de Indonesische en Chinese communisten.

31-7-1950.

IV. OVERZICHT DER STAKINGEN IN Juni 1950

zie blz. 16

OVERZICHT DER STAKINGEN IN JUNI 1950.

- 16 -

V
o
l
g
n
o

Bedrijf.	Aanleiding.	Inmenging Vakbonden.	Resultaat.	
NV Neuchâtel Asfalt-en We- genbouw A'dam.	Eis uitbetaling aan alle arbeiders van een prestatietoeslag van 25 %.	EVC-ABWB stookte.	Eis gedeeltelijk ingewilligd; 15 % vaste prestatie- toeslag.	1
Fa. C.v.d. Burg & Zn, Kisten- fabr., Vlaardingen.	Protest tegen afhou- ding 5% loonsverh. v. reeds eerder ge- geven prestatietoe- slag.	Uniebonden stonden ach- ter stakers. EVC gene- geerd.	Na werkhervatting willigde directie eis in en betaal- de 5% apart uit.	2
Ver. Jute en Cocos fabr. Hijmeijer, Apeldoorn.	Protest tegen nieuw tariefstelsel, waar- door de lonen zouden worden verlaagd.	Uniebonden bemiddelden.	Na bespreking met directie werd tar- iefstelsel aan- vaard en het werk norm. hervat.	3
Steenfabriek v/h ten Cate Lienden.	Protest tegen loons- verlaging t.g.v. toe- passing CAO-lonen.	geen.	werk onder nieuwe geldende voorwaar- den door alle arb. hervat.	4
NV Holl. Beton My en NV Bitu- menweg te Amsterdam.	Sympathiestaking met arbeiders NV Neuchâ- tel wegenbouw.	EVC-ABWB stookte.	Tegelijk met ar- beiders van ge- noemde mij. het werk hervat.	5
Arbeiders Aan- nemingsbedr. Muys & de Win- ter, Zaandam.	Directie ging over v. aangenomen werk op tariefwerk; arb. eis- ten nettoloon f55./w	EVC-ABWB stookte.	Na bespreking met directie onder nieuwe voorwaar- den hervat.	6
Katoenmaatsch. v/h M.v. Dam, Enschede.	Arb. wensten in tar- ief te werken, wat door directie werd geweigerd.	EVC-ATEK steunde.	Na aanvankelijk ontslag alle arb. onder oude voorw. werk hervat.	7
NV Weka Tex- tielbedrijf Oldenzaal.	Een 1/2 jaar geleden werd nieuwe loonrege- ling ingevoerd, hier- in wensten wevers thans verandering.	Uniebonden bemiddelen.	Directie zal zaak met vakorganisa- ties bespreken; werk norm. hervat.	8
Textielfabr. NV Meinen, Groningen.	Directie voerde an- dere loonregeling in; EVC beweerde dat dit loonsverlaging was en wekte op tot staken.	EVC-ATEK stookte.	Werk op nieuwe voorwaarden her- vat; drie rad- draaiers werden ontslagen.	9

